

FETHİNİZ MÜBAREK OLSUN!*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Allah-u Teâlâ Hazretleri ömrünüzü hayırlı eylesin... Gününüz hoş olsun, şen olsun, aydın olsun, feyizli bereketli olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri cumanın mükâfâtlarından, sevaplarından, ecirlerinden cümlemenizi istifade ettirsin, hisseyâb eylesin, hissedâr eylesin... Lütfuna mazhar eylesin, cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin...

Bugün hem cuma günü olması dolayısıyla müslümanların haftalık bayramı ve haftanın en kutlu, en mutlu, en nurlu günü... Aynı zamanda da 29 Mayıs, İstanbul'un fethinin milâdî seneye göre sene-i devriyesi... İstanbul 1453 yılı 29 Mayıs'ında fethedilmiş, Kostantinopol iken İslâmbol olmuştu. Kostantin'in şehri iken, İslâm'ın şehri haline gelmişti. Çağ değişmiş, eski devir yıkılmış, yeni bir devir açılmıştı. Bu cihan tarihinde çok önemli bir nokta... Çok mühim bir olay, çok anlamlı bir fetih... Bizim bayramımız. Allah-u Teâlâ Hazretleri mübarek şehidlerimizin şefaathlerine cümlemizi nâil eylesin...

O savaşa iştirak eden o mübareklerle, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizleri cennette buluştursun... Bütün İslâmî mücadelelerde, savaşlarda malını canını ortaya koyup çarpışırken şehadet mertebesine ermiş olan bütün şehidlerin ruhları şâd olsun...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah müstesnâ ikram ile onlara ikram eylesin, sevindirsin... Sevinç içinde olan insanın daha çok sevinmesi için neler gerekirse, Allah-u Teâlâ Hazretleri onlara ihsân eylesin...

Onlar zâten;

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

(آل عمران: ١٧٠)

(*Ferîhîne bimâ âtâhümü'llâhu min fadlihî*)
[Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle, sevinç içinde rızıklanırlar.] (Âl-i İmran, 3/170)
Allah'ın kendilerine şehid oldukları için verdiği mükâfatlardan memnun ama, Allah sevinişi de daha çok sevindirmesini bilir, lütuflarının ikramlarının sonu yoktur.

Allah bütün şehidlerin makamlarını a'lâ eylesin, mükâfâtlarını ziyade eylesin... Gâzilere, şehid olmadık diye boynu bükük savaştan sağ dönenlere de selâmetler versin... Yaşayan gâzilerimize hayırlı uzun ömürler versin... Allah-u Teâlâ Hazretleri hepsinden razı olsun ki, din için, iman için, Allah rızası için, adalet için, hak için canlarını ortaya koydular. Ömürleri daha uzunmuş, Allah vefâtlarını mukadder etmemiş, gâzi oldular, geriye döndüler savaşımlardan... Kimileri de fevz ü felâha erdi, şehid oldu.

a. Peygamber SAS'ın İstanbul'un Fethini Bildirmesi

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Peygamber SAS Efendimiz müslümanların işkence gördüğü zamanlarda, ezâ cefâ çektiği zamanlarda,

çöllerde kızgın kumlara, ateşlerin üstüne yatırılıp sırtları yapıştırıldığı zamanlarda; kadınların bile işkence edilip şehid edildiği zamanlarda ashabına, “Sabredin!” diye tavsiye buyurmuştu:

“—Sabredin, Allah-u Teâlâ Hazretleri bu halleri değiştirecek! Bu İslâm kıtalara yayılacak, denizlerden, okyanuslardan, ummanlardan ötelere gidecek!” diye müjdelemişti

Kısa zamanda, Rasûlüllah SAS Efendimiz’in —Allah’ın kendisine bildirmesiyle— ashabına haber verdiği füyûzat ve fütûhat nasîb oldu. Bir avuç mazlum, mağdur ve müstad’af müslüman, sayıları azken; tabî olanlar umûmiyetle, mazlum, mağdur, köle, cariyeye kimseler iken, Allah-u Teâlâ Hazretleri onları aziz eyledi. İslâm düşmanlarını, Rasûlüllah düşmanlarını, Kur’an-ı Kerim düşmanlarını, *adüvva’llah*, *a’dâu’llah* olan kimseleri hor ve zelîl eyledi. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin kanunu budur.

Allah-u Teâlâ Hazretleri kendi düşmanlarını, hem bu dünyada hor ve zelil eder; Firavun bile olsalar, Nemrut bile olsalar onları mahv u perişan eyler, hüsrân ve hizlana uğratar.

وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

(العراف: ۱۲۸)

(*Ve’l-âkıbetü li’l-müttakîn.*) “Hüsn-ü hâtime, âkıbet, hayır müslümana olur.” (A’raf, 7/128)

Müslümanın en yüksek mükâfatı şehidliktir. En büyük mükâfât, en büyük ödül, müslümanın Allah yolunda canını verip şehid olmasıdır.

Ama ondan sonra geride, Allah yolunda savaşılan herkesin ecri, sevabı, derecesine göre ihsân olunur:¹

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَنْ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِهِ

(ن. عن أبي هريرة)

RE. 390/9 (*Va'llàhu a'lemü bi-men yücâhidü fî sebîlihî*) “Allah- u Teâlâ Hazretleri kimin ne maksatla cihad ettiğini de biliyor.” Kimin hakîkî mücâhid olduğunu, kimin dünya malı için, dünya âlâyişi için, debdebe saltanat için bu işe kalkıştığını, ne maksatla hareket ettiğini, her şeyi en iyi biliyor:²

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.III, s.1027, no:2635; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.18, no:3127; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.222, no:5845; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.V, s.254, no:9530; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.9, no:4215; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.12, no:4332; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.375, no:7671; Abdullah ibn-i Mübârek, *Cihâd*, c.I, s.33, no:11; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.142, no:6440; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.516, no:10626 ve 10627; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIX, s.388, no:21033, 21034.

² Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.58, no:123; Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1512, no:1904; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.18, no:2517; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.179, no:1646; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.23, no:3136; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.931, no:2783; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.392, no:19511; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.493, no:4636; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.66, no:486; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.188, no:7253; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.V, s.268, no:9567; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.167, no:18325; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.16, no:4344; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.98; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.195, no:553; İbn-i Ebî Âsım, *Cihad*, c.II, s.588, no:242; Dâra Kutnî, *İlel*, c.VII, s.227, no:1311; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.472, no:10493; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1557, no:2560.

مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا، فَهُوَ فِي

سَبِيلِ اللَّهِ

(حم. م. خ. د. ت. ن. ه. عن أبي موسى)

RE. 432/4 (*Men kàtele li-tekûne kelimetu'llâhi hiye'l-ulyâ, fehüve fî sebîli'llâh*) [Kim Allah'ın kelimesi yücelsin diye savaşırsa, o Allah yolundadır.] Allah'ın dini yücelsin, hor olmasın; müslümanlar mazlum, mağdur kalmasın; Allah'ın şânı herkes tarafından kabul edilsin, “*Lâ ilâhe illa'llâh*” bayrağı her yerde dalgalansın diye çarpışanlar hakîkî mücâhidlerdir.

Viyanalara kadar gittiler, Katernberg tepesinde çadır kurdular, Viyana ovasına tepeden baktılar. Orduları tanzim ettiler. Karadeniz'i bir müslüman denizi yaptılar, bütün kıyıları müslümanlarla meskûn bir deniz haline getirdiler. O Barbaros Hayreddin'ler, o Beşiktaş'ta yatan mübarek, mücâhid, amiral, *emîrü'l-mâ'*, deniz kuvvetlerinin başında olan o sakallı, sarıklı, şalvarlı, cübbeli mübarekler, Akdeniz'in doğusuna tamâmen hakim oldular, garbindan izinsiz kuş uçurtmadılar. Allah şefaathlerine cümlemizi nâil eylesin...

Her zaman Barbaros Bulvarı'ndan aşağıya inerken, karşıma o türbe gelince heyecanlanıyorum. *Barbaros Hayreddin'in Hatıraları* diye, bir gazete yayınları arasında iki cilt olarak, bizim Ertuğrul Düzdağ kardeşimiz neşretmişti. Ne güzel, ne imanlı insanlarmış. Allah rızası için ne güzel çarpışmışlar.

Ağabeyi Oruç Reis, ben gazaya gideceğim deyince, ağabeyine diyor ki:

“—Ağabey bugünlerde havalar müsait değil, şartlar uygun değil; gel bu cihadı şimdi yapma, biraz istirahat eyle, sonra yaparsın!” diyor.

Ağabeyi aşk u şevk ile Allah’ın dinine hizmet etmek istediğinden, tek tek, ada ada fethettikleri Ege’nin bir adasına cihada gidiyor. Çarpışıyorlar, leventlerin bir kısmı şehid oluyor. Bu da yaralanıyor, bacağını kesiyorlar. Böylece kaleyi fethedemeden dönüyorlar.

Barbaros diyor ki hatıratında... Hiç unutmuyorum o satırları, benim tüylerimi diken diken ediyor, aziz ve sevgili dinleyiciler! Diyor ki:

“Ben ağabeyime:

‘—Ağabey bak ben sana söylemiştim ya, ‘Mevsim müsait değil, şartlar müsait değil; biraz hazırlanalım, öyle saldıralım. Az bir leventle böyle bir şeye kalkışma!’ demiştim. Hem de öyle olmasaydı, bu bacağın kesilmeyecekti.’ dedim.

Ağabeyim benden daha bilgiliydi, dînî konularda daha iyi eğitim görmüştü, alimdi, daha fakihti, fıkıh bilgisi daha kuvvetliydi. Ben öyle, ‘Bak gitmeseydin bacağın kesilmeyecekti.’ deyince; benim yanlışıımı yakaladı, dedi ki:

‘—Kardeşim sen bilmez misin ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri insanın alnına ezelde ne yazdıysa, o olur. Bu benim kaderimdir, ne diye böyle

gitmeseydin kesilmeyecekti diyorsun; öyle şey olur mu?.. Bu kesilecekmiş; bacak ne demek, Allah yoluna canlar fedâ olsun!’ dedi.” diyor.

Bunlar nasıl kimseler? Bunların doğduğu yer neresi?.. Bunların doğduğu yer, vatanları Midilli adası... Niyâzî-yi Mısrî Hazretleri’nin kabri nerede?.. Bir ötedeki adada... Adını şu anda hatırlayamadım, Gelibolu’dan biraz ilerideki adada... [Limni adası.] Rodoslar, diğer adalar vs. bunların hepsi çarpışa çarpışa, cihad ede ede, Allah rızası için canlarını ortaya koyan ve öldüğü zaman sevinen, ölenlere gıpta eden, kaldığı zaman üzülen; yaralandığı zaman da, “Ne yapalım, Allah’ın takdiri buymuş!” diye sabredip ecir kazanan mübarek ecdadımızın yâdigârıydı bunlar bize...

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizlere de o güzel şuuru, o imanı, o ihlâsı, o irfanı ihsân eylesin...

Tabii, Peygamber SAS o günlerde Arabistan’dan, Hicaz’dan bir gün buyurdu ki:³

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ، فَلْنِعْمَ أَلْمِيرُ أَمِيرُهَا،
وَلْنِعْمَ الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

حم.ك.طب.خ. في تاريخه، كر. وابن الأثير، عن عبید اهلل بن بشر الغنوی عن أبيه

³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.335, no:18977; Taberânî, *Mu’cemü’l- Kebîr*, c.II, s.38, no:1216; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.468, no:8300; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.118; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.I, s.308, no:684; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.II, s.81, no:1760; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LVIII, s.34; Abdullah ibn-i Bişr el-Ganevî, babasından.

Kenzü’l-Ummâl, c.XIV, s.252, no:38462; *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VI, s.323, no:10384; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVII, s.339, no:18311.

(*Letüftehanne'l-kostantîniyyetü*) “Kostantıniyye denilen, Kostantinopol denilen, Kostantin’in şehri denilen şehir mutlaka fetholunacak, muhakkak, kesin olarak fetholunacaktır. (*Fele-ni’me’l-emîru emîruhâ*) Onu fetheden komutan ne güzel komutandır, (*ve leni’me’l-ceyşü zâlike’l-ceyş*) ve onu fetheden asker ne güzel askerdir.”

Nereden biliyor?.. Bazı vaizler kürsüye çıkıyor, “Gaybı Allah’tan başkası bilmez!” diyorlar, kerameti inkâr ediyorlar. Halbuki (*kerâ-mâtü’l-evliyâi hakkun*) evliyânın kerâmeti haktır. Enbiyânın mu’cizâtı haktır, peygamberler mucize gösterir. Hepsi Allah’ın lütfuyla, ihsânıyla oluyor. Gaybdan bir şeyi bir kul, Allah bildirdiği için bilir. Peygamber Efendimiz’in hayatında, sahabe-i kirâmın hayatında, büyük âbid, zâhid, sâlih kimselerin hayatında çok görülen bir şey..

Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

“—Mutlak, muhakkak, kesin olarak Kostantıniyye feth olunacak!”

Bildirdibunu...Neden?.. Allah-u Teâlâ Hazretleri ona bildirdiği için. Hattâ, biliyorsunuz:

إِسْنًا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا

(الفتح: ١)

(*Innâ fetehnâ leke fethan mübînâ.*) “Biz sana aşikâr, gözle görülür, berrak, besbelli bir fütûhat yolu açtık; sana fetihler vereceğiz ey Rasûlüm!” (Fetih, 48/1) dedi Allah-u Teâlâ Hazretleri, Kur’an-ı Kerim’inde vaad eyledi. Peygamber SAS Efendimiz bunu ümmetine okudu. Daha Medine’delerken, Mekke fethedilmemişken...

Allah onun arkasından, Mekke’nin fethini nasîb eyledi. Onun arkasından, daha başka kalelerin, şehirlerin fütûhatı, başka ülkelerin fütûhatı nasîb oldu. Tâ bizim diyarlarımıza, bugünkü Doğu Anadolu’muza kadar Hazret-i Ömer zamanında İslâm orduları ulaştılar ve oralara yerleştiler. Diyâr-ı Bekir, Benî Bekir kabilesinin yeri... Silvan kasabasında Salâhaddîn-i Eyyûbî’nin camisi var. Diyarbakır surları içinde sahabe kabirleri var. Barajın suları altında ziyâretgâh olan sahabe türbeleri var. Daha o zamanlar oraları “*Lâ ilâhe illa’llâh*” bayrağının altına girdi, fethedildi.

Oradaki kardeşlerimizin bazıları kendilerini Kürt sanıyor, bazıları şöyle sanıyor, böyle sanıyor; onların çoğu o fatihlerin torunları, o mücahidlerin torunları, o müslümanların torunları!.. Bir kısmı fatih olarak geldiler, fethettiler, sevap kazandılar; bir kısım ahali de onların dinlerinin temizliğini, hak olduğunu, doğru olduğunu, hak yol olduğunu anladıkları için, onlar da hak dine girdiler.

Peygamber SAS Efendimiz’in gününde, zamanında yahudi alimlerinden, hristiyan büyüklerinden bazı kimseler müslüman oldu. Devlet adamlarından bazıları müslüman oldu.

Habeş imparatoru Necâşi (Rh.A) müslüman oldu. Uzaktan, ashabının bildirmesi üzerine, “Ben iman ettim Muhammed’e...” dedi.

Habeşistan’a hicret eden Ca’fer-i Tayyar Hazretleri vs. sahabenin münakaşalarda söylediği sözleri dinledi, “Siz haklısınız, ben de iman ettim!” dedi. Peygamber Efendimiz’e iman ettiğini bildirdi, hediyeler gönderdi. Kureyş’in müşriklerini def etti, koğdu, hediyelerini iade etti. Habeş imparatoru...

Vefat ettiği zaman da Peygamber Efendimiz Medine’den, onun gıyabında:

“—Kardeşiniz Necâşi vefat etti.” dedi.

Bak, Allah gaybı nasıl bildiriyor! Başkasının bilmediği şeyi, Allah bildirince, ne kadar uzaklardan onun vefat ettiğini bildirdi. Tabii orada kavmi içinde başka müslüman yok ki, ona cenaze namazı kılsınlar. Peygamber Efendimiz onun gıyabında cenaze namazı kılıverdi. Dua ediverdi, namaz kılıverdi ashabıyla... Ne mübarek bir imparator Habeş imparatoru!.. O imparator ki, Peygamber Efendimiz’in gıyabında cenaze namazı kıldırıldığı bir kimse...

Peygamber Efendimiz, münafıkların reisi Abdullah ibn-i Übey ibn-i Selûl hastalanıp da yanına gittiği zaman, ölüm döşeginde dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah, ben ölürsem benim cenaze namazımı kılar mısınız?..” dedi.

Efendimiz de nezâketinden, zarâfetinden, affediciliğinden, Allah'ın rahmetini umduğu için pekiyi dedi. Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri, “Bir münafık ölürse, onun cenaze namazını kılma!” diye yasakladı. O söz vermişti, Allah, “Hayır, kılmayacaksınız, kılma!” dedi. Münafığın namazını kıldırmadı, ama Necâşî'nin cenaze namazını kilometrelerce uzaktan kıldırıldı.

Bak, işte gaybı nasıl bildirince biliyor Peygamber Efendimiz.

Zâten ayet-i kerimede var:

فَإِلَّا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا. إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ

(الجن: ۲۶-۲۷)

(*Felâ yuzhiru alâ gaybihî ehadâ. Illâ meni'rtedâ min rasûlin*) “Allah kimseye gaybını bildirmez. Ancak razı olduğu kimselere bildirirse, bildirir.” (Cin, 72/26-27) O da bilir o zaman...

وَمَا تَدْرِي سَنَفُسُ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ

(لقمان: ۲۷)

(*Vemâ tedrî nefsun bi-eyyi ardın temût*) “Bir kişi nerede öleceğini, hangi arazide, ülkede, şehirde, toprakta öleceğini bilmez.” (Lokman, 31/34) Bilmez ama, Allah rüyasında gösterirse, “Ey kulum, senin canını yarın şurada alacağım!” diye bildirmişse, o zaman özel olarak o bilir. Yâni genel olarak herkes bilmez ama, Allah'ın bildirdiği bilir.

يَفْعَلُ اللهُ مَا يَشَاءُ

(إبراهيم: ٢٧)

(*Yef'alü'llàhu mâ yeşâ'*) “Allah ne isterse onu yapar.” (İbrâhim, 14/27) Bildirdiğine yasak mı koyacak bu aklı kıt vaizler, “Gaybı Allah’tan başkası bilmez!” diye, kerameti inkâr eden yarım bilgili insanlar...

Allah bildirince biliyor. Allah bildirdiği için peygamber de biliyor, evliyâ da biliyor, sâlih bir kul da biliyor.

Benim bir arkadaşım var Münih’te, anlatıyor. Akrabasından, tanıdığından hemşehrisi birisini... Yatakta yatıyormuş, etraftakiler teselli ediyorlarmış:

“—İnşâallah Allah şifa verir, kalkarsın, üzülme! Allah afiyet versin, geçmiş olsun... Yine iyi olursun da aramızı katılırsın.” filân diyorlarmış.

“—Yok, ben öleceğim, ben biliyorum öleceğimi... Şimdi biraz sonra şeyhim gelecek başıma, onunla oturacağız. Sonra ruhumu teslim edeceğim.” demiş.

Biraz sonra kapı çalınmış, şeyhi gelmiş. O zatın başına oturmuş. Yâsin okuyarak, kelime-i şehâdet getire getire mürid ruhunu teslim etmiş.

Bak ölmeden nasıl bildi?.. Nihayet sâlih bir kul... Belki kusurları olan, hayatında çeşitli hatalar işlemiş bir kul; ama kalbi temiz oldu mu, bazen Allah bildiriyor.

(*Letüftehanne'l-kostantîniyyetü*) “Kostantin’in şehri mutlaka, muhakkak ve kesinlikle fethedilecek.” Allah vaad etmiş. Mekke fetholdüğü gibi, daha başka şehirler fetholdüğü gibi, ülkeler fetholdüğü gibi, Doğu Anadolu, Kafkasya fetholdüğü gibi, Mısır, Kahire fetholdüğü gibi, İran fetholdüğü gibi, Mâverâü’n-nehir fetholdüğü gibi, Hindistan toprakları fetholdüğü gibi İstanbul da fethedilecek.

Allah, kendi yolunda cihad eden kimselere füyûzat ve fütûhat nasîb etti. Onlar ilkönce savaşmak için de gitmiyorlardı. Gittikleri yerlerde:

“—*Lâ ilâhe illa’llâh, muhammedün rasûlü’llâh* deyin, Allah’ın dinine girin, Allah’ın davetine icabet edin, davetini kabul edin; Allah sizi cennetine çağırıyor, gelin cennetlik olun!” derlerdi.

Onlar:

“—Hayır, biz dinimizi bırakmayacağız; biz ateşe tapacağız, biz puta tapacağız...” diye ısrar ederlerse;

“—O zaman, hadi bakalım vergi verin, cizye verin!” diye vergiye bağlarlardı.

“—Vergi de vermiyoruz, İslâm’ı da kabul etmiyoruz!” derlerse;

“—O zaman, sizin gibi adamlar eksik olsun!” diye cihad ediyorlardı.

Çünkü halk direnmiyor. Direnenler menfaati olan birtakım yöneticiler, saray ahalisi, mütegalibe, çeteler, o zamanın siyâsî çeteleri... Onlar kabul etmiyor, menfaatleri elden gidecek diye... Mekke'de de öyle oldu, Medine'de de öyle oldu. Menfaati ayaklar altına alınan bazı kimseler, menfaatlerimiz gitti diye karşı çıktılar O münafıkların reisi de, Peygamber Efendimiz hicret etmeseydi, reis seçilecekti Medine'ye... İki kabile, Evs ve Hazrec kabileleri anlaşmıştı, onu kendilerine hükümdar yapacaklardı. Peygamber Efendimiz gelince, hükümdarlık işi suya düştü. Peygamber Efendimiz'e kızdı, razı olmadı, memnun olmadı;

münafık olarak gitti. Bak, Allah "Onun namazını kılma!" diyor.

Peygamber Efendimiz kılmağa razı idi. Ne demek cenaze namazı?.. "Allàhu ekber!" diyecek, "Yâ Rabbi, sen bunu afv ü mağfiret eyle!" diye dua edecek. Ettirtmiyor Allah... Rasûlüne o münafık için dua ettirtmiyor, nasîb etmiyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, "Ey Rasûlüm mahzun olma! O müşrikler şöyle yapıyor, böyle yapıyor; bu din düşmanları böyle ezâ, cefâ ediyor müslümanlara, hattâ şehid ediyorlar... Ama sen üzülme, biz sana fütûhat nasîb ettik! Ey Rasûlüm, önüne ülkeler açılacak, dünya sizin olacak, kıtalar sizin olacak!" diye vaad ettiğinden, o vadin bir parçası olarak, İstanbul'un fethedileceğini bildirdi.

O zamanın iki büyük devleti vardı. En önemli iki büyük devlet, iki blok, doğu bloku, batı bloku gibi... Şimdi artık doğu batı bloku da birleşti de bu sefer kuzey bloku, güney bloku ortaya çıktı; yâni müslüman olmayanlarla müslümanların savaşı başladı. Müslüman ülkelerindeki idarecileri, yetkilileri de kandırıp, içten kaleyi fethetmeye çalışıyorlar. İslâm'ı içerden de söndürmeğe çalışıyorlar; Mısır'da, Suriye'de, Irak'ta, başka ülkelerde...

Bir sürü münafık var, müslüman gibi görünüyor, o ülkeden gibi görünüyor ama, dıştaki hainlerin ajanları olarak çalışıyor. Müslümanların aleyhine çalışıyor, İslâm'ın gerilemesine çalışıyor. Eğitimi engelliyor, öğretimine engel vuruyor, mekteplerini engelliyor... Teşkilatlanmasını engelliyor, ibadetini engelliyor, camisini engelliyor... Zikrini, fikrini, her şeyini engelliyor. Peygamber Efendimiz dedi ki:

“—İstanbul mutlaka, kesinlikle fetholacak!”

Kaç asır önceden söyledi. İstanbul hicrî 857'de fethedildi, yâni hicretten 857 yıl geçtikten sonra İstanbul fetholdü. O zamana kadar çok kimseler, Peygamber Efendimiz, “Fetholunacaktır bu şehir...” dediği için ve bir de fetheden orduyu ve askerleri, (*Feleni'me'l-emîru emîruhâ*) “O fethi yapan ordunun komutanı ne mübarek bir komutandır, ne iyi bir komutandır; (ve *leni'me'l-ceyşü zâlike'l-ceyş.*) O İstanbul'u fetheden ordu da ne iyi ordudur, ne mübarek, ne müslüman, ne ihlâslı ordudur.” diye methettiği için; Peygamber Efendimiz'in methi bize nasib olsun diye, yürüdüler İstanbul'u fethetmeye...

b.Ebû Eyyûb el-Ensârî RA

Daha Anadolu fethedilmemişken, İstanbul’u fethetmeğe geldi Araplar... Hazret-i Muaviye zamanında, İstanbul’u fethetmeye Emevî orduları geldiler kaç defa ama, fethedemediler. Çünkü muhkem surları vardı, surların önünde derin hendekleri vardı, havuzları vardı. Kendilerinin çağlarına göre ileri sayılan müdafaa silâhları vardı. Rum ateşi dedikleri bir ateş vardı, attıkları yere yapışırdı. Katranlı bir ateşti, suya soksan sönmezdi, gittiği yeri yakardı. Onun için savunmacı Bizans ordusunu yenemiyorlardı, geri dönüyorlardı.

Hattâ biliyorsunuz, İstanbul’da türbesi bulunan, İstanbulluların medâr-ı iftiharî, başlarının tacı, Peygamber Efendimiz’in mihmândârı Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri de, ihtiyar haliyle İstanbul’u fethetmeye gelen ordunun içinde yer aldı.

Çünkü, bir gün evinde Kur’an-ı Kerim okuyordu. Kur’an-ı Kerim’i okurken baktı ki: “Ey müslümanlar cihad edin!” diyor

Allah ayette... “Ben müslümanım, benim de cihad etmem lâzım!” diye düşündü. Dedi ki:

“—Benim kılıcımı, kalkanımı, silâhımı, zırhımı hazırlayın; ben cihada gideceğim!” dedi.

“—Dede, artık sen yaşlandın artık, vazifelerini çok defa yaptın. Allah senden hoşnuttur, razıdır. Gitme, biz gideriz senin yerine... Yaşlısın, senin orduda, askerde ne işin var?” dediler.

O dedi ki:

“—Ayet-i kerimede ihtiyarlar müstesnâ diyor mu?.. Onun için, getirin benim silâhımı!” dedi.

Orduya katıldı. İstanbul’a kadar geldi ama, ihtiyarlığından, yorgunluğundan hastalandı. Eyüp semtinde, ordugâhın içinde, arkadaşları savaşıırken o da orada vefat etti. Savaş halindeki ordunun içinde hasta olduğundan, savaş için sefere gitmiş olduğundan şehid olmuş oldu, o sevapları kazandı. Başımızın tâcı...

Libya’dan, Mustafa Treykî diye bir ilâhiyat fakültesi dekanı misafir gelmişti. Biz onu gezdirdik, bilmiyor sandık, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri’nin camisine götürdük, türbesini ziyaret ettik:

“—Bu zât Peygamber Efendimiz’in sahabisi!” dedik.

“—Bilmez olur muyum, bilirim. Bu zât yaşıyorken demücahiddi, vefatından sonra da mücahiddi.” dedi.

Biz şaşırдық. bir insan yaşarken cihad eder ama, vefatından sonra mücahidliği nedir, bilemedik. O açıkladı. Demek ki, Arap kaynaklarında daha geniş bilgiler var, onları okumuş.

Bu Ebû Eyyûb el-Ensârî Hâlid ibn-i Zeyd Hazretleri hastalanınca, öleceğini anlayınca vasiyet etmiş silâharkadaşlarına... Demiş ki:

“—Ben ölünce, cenazemi hazırlayıp namazımı kıldıktan sonra, tabutumu alın, düşmana hücum edin, surlara doğru gidin, ben de aranızda olayım. Tâ düşmanın surlarına yanaşabildiğiniz kadar yanaşın, oraya gömün beni!” demiş.

Yâni, “Gidebileceğiniz en ileri noktaya gömün!” demiş, vasiyet etmiş, vefat etmiş. Allah şefaatine erdirsin... Türbesine gittiği zaman, insanı bir rûhâniyet sarıyor, insanın tüyleri diken diken oluyor, ne yapacağını şaşırıyor. Öyle güzel bir rûhânî tesir var.

Vefat etmiş. Surlara doğru bir hücumla geçmişler, gidebildikleri yere kadar gitmişler. Gidemedikleri yerde durmuşlar, orayı kazmışlar, gömüyorlar.

Surlardan birisi bağırır, demiş ki:

“—Ne yapıyorsunuz orada?..”

“—Peygamber Efendimiz’i evinde misafir etmiş olan bir mübarek kişi vardı aramızda, vefat etti; onu buraya gömüyoruz.”

“—Yâ sizin aklınız yok mu, siz muhasaradan gittikten sonra biz o mezarı açarız, cesedi oradan çıkartırız, ne hakaretler ederiz! Parça parça ederiz şöyle ederiz, böyle ederiz...” demiş.

O zaman ordu komutanı demiş ki... Halifenin de kardeşi, sıradan bir insan değil komutan. Demiş ki:

“—Bakın, biz bu kabri burada bırakacağız, geri döneceğiz. Bu kabrin bir taşına dokunulsun, bizim fethettiğimiz ülkelerde bir tek kilise bırakmayız! Bütün kiliselerin yıkılmasını, sizin bu yaptığınıza karşılık yerle bir edilmesini istemezseniz, bunu korursunuz!” demiş, gitmişler.

Hakîkaten o zamandan beri dokunmamışlar kabre, hattâ kendileri ziyarete gelirlermiş, mânevî halleri gördükleri için...

Sonradan toprak altında kalmış, unutulmuş İstanbul’un fethinden sonra Akşemseddîn Hazretleri bulmuş.

Rivayete göre, Fatih Sultan Mehmed diyor ki:

“—Hocam, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri buraya ordu ile gelmiş, burada bir yere gömmüşler. Acaba keşf ü keramet ile nerededir kabri, bilebilir misiniz?..” demiş.

O mübarek de dua etmiş, yalvarmış, yakarmış. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin sevgili kulu... Şahâbeddîn-i Sühreverdî Efendimiz’in ahfâdından, neslinden mübarek bir insan... Mübarek oğlu, mübarek oğlu, mübarek insanlar bunlar. Sülâleden geliyor asaletleri, diyanetleri. Böyle babadan oğula güzel terbiye intikal ediyor.

Dualar etmiş, gözyaşları içinde secde-i Rahman’a kapanmış, yalvarmış. Ordunun muzafferiyeti için dualar eylemiş. Ondan sonra, Allah-u Teâlâ Hazretleri ona yerini bildirmiş.

Zâten evliyânın ilk mertebesinde olanların ilk mazhariyetleri, kabirlerin içindekilerin halini görmektir. Hani Peygamber Efendimiz sahabesi ile bir yerden geçiyordu. “Burada iki kabir var, ikisi de azab görüyor.” dedi. Başkaları görmüyor ama, Peygamber Efendimiz görüyor. Demek ki, Allah gösterdi mi görülüyor.

Geldi sultanın yanına... Fatih sordu:

“—Göster bakalım Hocam, nerede tahminen bu mübareğin kabri?..”

Toprağın üzerinde bir yeri işaret etti:

“—İşte burası Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri’nin kabrinin olduğu yerdir.” dedi.

Oraya bir taş koydular. Sonra Fatih Sultan Mehmed meşgul etti hocayı, konuşurken taşı başka yere aldılar.

“—Hocam, taş yerinden oynamış, bir daha gösterir misiniz?

Şurası mıydı?..” diye başka yeri gösterdiler.

“—Hayır!” dedi taşı aldı oradan, tekrar eski yerine götürdü. Orayı kazdılar, yazılı kabir taşıyla Ebû Eyyûb el-Ensârî

Hazretleri’nin kabrini buldular diye kitaplar yazıyor.

Bu fütûhat, Fatih Sultan Muhammed Han Hazretleri’ne nasib oldu. Tabii söylenecek çok sözler var, ciltlerle sözler söylenir bu konuda...

II. Murad, Hacı Bayrâm-ı Velî'yi Edirne'ye çağırılmış. Gitmiş, uzun bir hikâyesi var, onu da bir başka zaman anlatırız. Sonra II. Murad, yâni Fatih'in babası, demiş ki:

“—Hocam bu İstanbul'u fethetmek acaba bize nasib olacak mı, fethedebilir miyiz, ne dersiniz?..” diye Hacı Bayrâm-ı Velî Efendimiz'e sormuş.

Hacı Bayrâm-ı Velî Hazretleri de demiş ki:

“—Sultanım sana ve bana bu fethi görmek nasîb olmayacak; şu Ak Köse ile bu küçük çocuğa nasib olacak!” diye işaret etmiş..

Akşemseddin kendisinin müridi; Fatih Sultan Mehmed de küçük, İkinci Murad'ın çocuğu... “Bunlara nasib olacak!” diye söylediğini tarih kitaplarımız yazar. Keşke gençlerimiz tarih kitaplarını okusalar, bunları bilseler.

c. Osmanlı Terbiyesi

Bu arada aklıma geldi, muhterem kardeşlerim, sevinirsiniz diye söylüyorum. Burada Avustralyalı bir kimse ile tanıştık, ismi Ahmed... Eski ismini bilmiyorum. Kökenini sordum, aslen İrlandalı imiş. Avustralya'ya ilk gelen gemilerle gelmiş ecdadı... “İki asırlık bir tarihimiz var bizim burada...” dedi. Soylu bir kimse, temiz bir insan...

Nasıl müslüman olmuş?.. Rüyasında Peygamber SAS Efendimiz'i görmüş ve öyle müslüman olmuş. Bakın Avustralyalı ama, rüyada Peygamber Efendimiz'i görüyor, müslüman oluyor.

Karısı, “Sen nasıl müslüman olursun?” diye kızmış, bağırması, çağırması; üç çocuğu olduğu halde bırakmış gitmiş. Ama adam müslüman, terbiyeli, edebli... “Hocam, bu adam müslüman olmadan önce de pis işlere bulaşmamış, temiz bir kimse imiş.” diyorlar.

Bu Ahmed isimli kardeşimizi camiye çağırması arkadaşlar. Sabahleyin bizim konuşmamızı dinlemeğe gelmiş. Sonra eve geldi, kahvaltı masasında oturduk, konuşuyoruz. Kendi ülkesinden söz açtık. İrlanda’yı sorduk kendisine, söz sözü açtı. Dedi ki:

“—Osmanlı terbiyesi ile düzelecek bu işler...” Şaşırdık biz... Biz söylemiyoruz, o söylüyor. Biz o konuyu açmadık, o konuda bir şey de söylemedik. Dedi ki:

“—Osmanlı bir büyük olgun ağaçtı, yaşlanmış bir ağaçtı. Ama olgun meyvaları vardı. Onun meyvaları her yere dağılacak, her yerde Osmanlı ağacı bitecek. O Osmanlı terbiyesi bizi kurtaracak!” dedi.

İngilizce konuşuyoruz. Biz dedik ki:

“—Neyi kastediyorsunuz? Osmanlı deyince nasıl bir insan tasavvur ediyorsunuz?” dedik.

Dedi ki:

“—Osmanlı zâlim değildi, herkese iyi niyetle bakıyordu. Allah’ın dinine hâlis, muhlis hizmet ediyordu. İstilâ ettiği yerlerde bile kimsenin hakkını yememişti. Harama el uzatmamıştı, zulüm yapmamıştı. Yemeği mütevâzi idi, kıyafeti mütevâzî idi, tavrı mütevâzî idi. İşte Osmanlılık budur.” dedi.

Bizim kahvaltı masasındaki çok yemeklere baktı:

“—Endonezya’daki kardeşlerimiz aç... Bu kadar yemeğe lüzum yok!” dedi.

Ben de dedim ki:

“—Bizim örfümüzde misafire ikram sevap olduğundan, bunlar bu kadar çeşitli yemek hazırlamışlar. Yoksa kendileri bu kadar yemiyorlardır.” dedim.

Ama sade yemeyi ve başka müslümanlarla ilgilenmeyi düşünüyor. Dedi ki:

“—Bir de vefat ederken arkalarında bir şey bırakmazlardı.

Hepsini hayra hasenata harcarlardı.” dedi.

İki güzel vasfa takılmış, onları söylemiş oldu: Birisi merhamet, başka müslümanları düşünmek, onlara yardımcı olmak... İkincisi; dünya malı biriktirmeyip hayır hasenât yapmak, mütevazi olmak... Osmanlı deyince bunu anlıyor. İslâm terbiyesini hayatına en güzel sindirmiş, ahlâkına intikal ettirmiş, örfüne adetine geçirmiş ve müslümanca yaşamış toplum olarak Osmanlıları gördüğü için;

“—Osmanlılar yok ama şimdi, onların tohumları inşâallah her yerde yeniden geliştirecek.” dedi.

Bir hayran kaldık, şaşırдық. Dalkavuk bir insan da değil, iltifat edecek bir insan da değil. Dertli bir insan, mahzun bir insan, kalbi kırık bir insan... Zâten karısı kendisinden ayrılmış, çocuklarına bakma durumunda... Ciddî bir insan...

Bizim dedelerimizin faziletini bunlar anlıyorlar, biliyorlar.

Bizimkiler, okumuyor, bilmiyor; bunlar biliyor.

Bunların muhariplerinden, Çanakkale savaşına gelmiş savaşçılarından birisini konuşturmuşlar televizyonda... Eski konuşmalarımın birinde de söylemiştim; ama hoşuma gidiyor, duymayanlar duysun diye yine söylüyorum. Sormuşlar:

“—Anlat bakalım, Gelibolu savaşları nasıl oldu?” diye.

Çünkü bu Avustralya, Gelibolu savaşını kendi tarihinin önemli bir olayı olarak görüyor. Müzeler filân yapmış bu işler için... Anzak dedikleri Avustralya’dan, Yeni Zelanda’dan topladıkları adamları götürmüşler, orada bizim dedelerimizle çarpıştırmışlar. İki yüz elli binden beş yüz bine kadar çıkıyor rakamlar, şehid vermişiz. Yâni, Osmanlının kanını, iliğini kurutmuş, nice kimseleri şehid etmişler bunlar.

Bu savaşçılardan bir tanesini televizyona çıkarmışlar:

“—Anlat bakalım bu Gelibolu savaşlarını, nasıl oldu, intibâların nedir?” demişler.

Demiş ki:

“—Dünyanın en asil, en temiz, en ahlâklı, en dürüst milleti ile çarpıştırdılar bizi... Çok haksız bir iş yaptık, hakkımız yoktu oraya gitmeğe, o işi yapmağa... Çok asil insanlardı, esirlerine çok insânî muamele yapıyorlardı. Çok temiz insanlardı, dindar insanlardı.” diye dedelerimizin methini yapmışlar.

İşte aziz ve muhterem kardeşlerim, Allah kendi dinine yardım edenleri karşılıksız bırakmaz. Ayet-i kerimede:

إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ

(حمد: v)

(In tensuru'llàhi yensurküm ve yüsebbit akdàmeküm) “Siz Allah’ın dinine yardımcı olursanız, Allah da size yardım eder.

Ayaklarınızı sağlam bastırır, her türlü yardımı yapar ve sizi gâlip eyler.” (Muhammed, 47/7) diye bildiriliyor.

Dedelerimiz buna göre yaşamışlar. İslâm için çalışmışlar, mallarını canlarını ortaya koymuşlar. Mallarını canlarını ortaya koymalarından, İhlâslarından dolayı Allah onları sevdiği için, onlara ülkeler vermiş.

“—Vay, siz kulluğunuzla böyle cömert davranıyorsunuz, mal cömertliği, can cömertliği yapıyorsunuz. Benim yoluma canınızı ortaya koyuyorsunuz. Sevdim sizi, hadi bakalım şu ülkeler sizin olsun!” diye kıtaları vermiş, ülkeleri vermiş dedelerimize...

Bizim Osmanlı Devleti Aliyyesinin topraklarında kaç tane devlet var? Şimdi hepsi birbiriyle çarpışıyor. Ve hepsinin yaşlılarıyla gidin, konuşun; hepsi, “Ah Osmanlı devleti zamanının güzelliği!” diyorlar. Biz bunları alıp geliştirebilirdik, bu muhabbetin üstünde ilerleyebilirdik.

Biz Libya'ya gittiğimiz zaman, Lübnanlı alimlerle karşılaştık.

Dediler ki:

“—Sizin ecdâdınız mübarek insanlardı.”

İran'a gittik, devlet gönderdi bizi, orada toplantılara katıldık.

Tahran'da bir Pakistanlı ile karşılaştık.

“—Sizin dedeleriniz çok mübarek insanlardı. Benim dedem onlar için kaside yazmıştı Pakistan'da... Osmanlı derken ağlıyordu.” diye bize dedesinden hatıralarını anlattı.

Libya'da 43 milletten misafirlerle müzeleri gezerken, o misafirler bize dönüp dönüp:

“—Bu eserler sizin eserleriniz!” diyorlardı.

Biz dedelerimizin mirasının kıymetini bilsek, onları korumayı bilsek, o yolda gayret göstersek; cihanda çok muazzam itibarımız var. Avrupa bize muhalefet ediyor diye, kendimizi onlara beğendireceğiz diye akla karayı seçiyor bizim yöneticiler, her türlü fedâkârlığı yapıyor. Dön aslına, dön kendi şahsiyetine, kendi şahsiyetini takın; bak nasıl o zaman onlar da hizaya gelir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri imanın izzetini verdi mi bir insana, cümle cihan halkı önünde diz çöker. Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi İslâm'ın kıymetini bilenlerden eylesin... İmanın ne kadar kıymetli bir cevher olduğunu idrak edenlerden ve o imanı elden kaçırmamak için çalışanlardan; kendi dinine hâlisâne hizmet edenlerden eylesin...

Herkes bir kafaya, bir ideolojiye hizmet ediyor, aziz ve muhterem kardeşlerim! En güzel hizmet nereye yapılan hizmettir? Alemlerin Rabbi, Rabbü'l-âlemîn Allah-u Azîmü'ş-şân'a yapılan hizmettir. Ona hizmet etmek varken, insan kula kul olur mu?.. Basit, bâtıl, yanlış ideolojilere tapılır mı?..

Yok komünizmmiş, yok kapitalizmmiş, yok eksistansiyalizm- miş, yok falanca felsefî görüşmüş, falanca siyâsî kanaatmiş, filânca iktisâdî kanaatmiş... Bunların lafı mı olur?.. Sen kendi öz benliğine dön, kendi kıymetini bil!..

Allah-u Teâlâ Hazretleri seni aziz kılmışken, (*küntüm hayra ümmetin*) demişken, ümmetlerin en hayırlısı eylemişken, sen izzet ve itibarı nerede arıyorsun?.. İzzet ve itibar İslâm'da, müslüman olmakta... Öyle olduğu zaman, Allah fütûhat veriyor. Öyle olmadığı zaman, hezîmet geliyor, zillet geliyor, esaret geliyor. İslâm ülkelerinin çoğu İslâm'dan ayrıldıkları için hezimete uğradılar.

d.Fetih Hazırlıkları

Sözü uzatmak istemiyordum ama, bir şeyi de vurgulamadan fetih konuşması yapılmaz ki... Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u fethetti ama, nasıl fethetti; bunu incelemek lâzım!..

Fatih Sultan Mehmed fütûhatın bütün maddî, teknik ve ilmî şartlarını, her şeyini hazırladı, tabanını hazırladı. Boğazın iki tarafında iki tane boğazdan gelecek yardımları kesen

hisar yaptırdı. Oradan izinsiz geçmek isteyen gemiye bir top patlattı, batırdı. Gemi baktı ki, buradan izinsiz geçemiyor; o zaman Avrupa'dan Tuna'dan yardım gelemez oldu.

Çanakkale'ye, benim şehrimde kısa zamanda bir hisar yaptırdı [Kilid-i Bahr]. "Harf devrimi yaptık!" diye birisi emretmiş, Fatih Sultan Mehmed'in yaptırdığı o kalenin kitabesini kazımışlar. Tarihî eserin kitabesini kazımak cinayettir, öyle saçma şey mi olur?.. Fatih'in yaptırdığı kaleydi o... Gezdim ben, insanın tüyleri diken diken oluyor.

Çanakkale'den düşman geçemez. Edirne bizim elimizde, orada tertibat alınmış. Boğazlardan düşman geçemez, üç ayda Rumeli hisarını yaptırdı, oraya asker yığdı. Ustalar getirdi, Şâhî topları döktürdü. Kağnılarla taşınan, şimdi Topkapı Sarayı'nda teşhir edilen ağır toplarla tahkimat yaptırdı. Böyle aşırıta yapsak olur diyerek, havan topunu kendisi icat etti.

Donanmayı Dolmabahçe'deki dereden Kasımpaşa tarafına çekirdi, indirdi. Halicin zincirle kapatılmış kısmına Türk donanmasını indirdi. Kuşatmayı 53 gün inatla devam ettirerek fütûhatı öyle sağladı.

Çok kere komutanlar korktular, Fâtih'in komutanları çekindiler.

"—Bırakalım padişahım, bütün Avrupa üstümüze gelecek, haçlı orduları hücum edecek. Bu kadar gün geçti, bu iş olmuyor." dedikçe, Akşemseddin

Hazretleri ısrar ediyordu, padişahı o zorluyordu:

“—Hayır padişahım, kaldırma muhasarayı, devam et! Allah’ın va’di var, bu zafer olacak!” diyordu.

Hattâ Fatih Sultan Mehmed’in

“—Hocam, olacak diyorsun ama, olmuyor...” diye tereddütlü, şüpheli bakış zamanlarında bile;

“—Tereddüt etme padişahım, olacak!” diye bildiriyordu.

Çünkü, geceleri çadırına gidip gözyaşları içinde secdeye kapanıyor, Allah’a dua ediyordu. Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisine bildirmişti. İki aya yakın bir zaman muhasara muhasara, mücadele mücadele... Ama bütün teknik şartlarını hazırlamıştı, fütûhat öyle oldu.

Ahali zâten taraftardı müslümanların gelmesine, çünkü ötekiler zalimdi. Demek ki zulüm sevilmiyor, yöneticilerin zalim olmaması lâzım! Onlar zaten Türkleri istiyorlardı, hristiyanları istemiyorlardı. “Kardinal külâhı görmektense, Türk sarığı görmeyi tercih ederiz!” diyorlardı. Hapiste papazları vardı, Fatih çıkarttı hapisten... Doğru söylüyor diye hapse atmışlardı papazları...

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Allah-u Teâlâ Hazretleri dinine hizmet etmek ciddî bir iştir. Oyuncak değildir, palavra değildir. Her türlü tedbiri almak lâzım! Müslümanın atom bombası olması lâzım! Müslümanın cihanı titretecek

satveti, kuvveti, silâhı olması lâzım! Ondan sonra da yapılması doğru olmayan bir şeye, uzaktan, “O yapılmasın!” diye müdahale ettiği zaman, karşı taraftaki düşmanın dizlerinin bağının çözülmesi lâzım!..

Eskiden bizim Devlet-i Aliyyemizin yöneticileri, “Şu yapılmasın, şu şöyle olmasın!.. Şu çıkartılsın hapisten, serbest bırakın onu!..” diye Avrupa’ya emir gönderirlerdi. Onlar da tir tir titreyip dediğini yaparlardı.

Bir buçuk milyar müslüman var, bunların lideri kim olacak?.. Türkiye olabilir. Türkiye bunu bırakıyor; İslâm’a düşman, tarihe düşman, Osmanlı’ya düşman birtakım insanlar Avrupalıların pabucunun altını yalıyor. Ne var, ne oluyor?.. Müslümanın izzeti var, itibarı var!..

Teknik bakımdan Japonya da geriydi. Ama şahsiyetinden fedâkârlık yapmadan batıyı dize getirecek, pes ettirecek gelişmeler gösteriyor. Çin şimdi gelişiyor. Hindistan’da, Çin’de atom bombası var. Japonya atom bombası yapabilecek durumda... Yâni batıdan başka, Avrupa’dan başka ülke mi yok dünya üzerinde?..

Allah’ın nice dostları var, nice candan dostluk yapacak milletleri var... Biz onlara sırtımızı dönmüşüz, tepeden bakıyoruz, ilgilenmiyoruz. Uzakdoğu’dan haberimiz yok, Afrika’dan haberimiz yok... Komşularla iyi geçinmek yok... Ama Avrupalılar her seferinde bir tekme vurmağa çalışıyorlar, haksızlık yapmağa çalışıyorlar, ticaretimizi baltalamağa çalışıyorlar. Siyasette

vaad ettikleri şeyleri yapmıyorlar. Anlaşmalarla gerekli olan ahidlerimizi biz yerine getiriyoruz, onlar getirmiyorlar.

Yöneticilere tavsiye ediyorum: Avrupalıların Türkiye'yi yok etmek için ta Osmanlılar zamanından yaptıkları planlar var! *“Türkiye’yi Yok Etmek İçin Yüz Plan”* diye tercüme edilip kitap olarak neşredildi; bu kitabı okusunlar!..

Bu Avrupalılar durmazlar. Rodos şövalyeleri, Malta şövalyeleri, Sen Jan şövalyeleri, Fransisken bilmem neleri... Bunların hepsi dînî teşkilât, bunlar kilisenin emrinde... Bu işleri yapmak için asırlardır uğraşıyorlar ve bunu değiştirecek bir durum olmadı.

Almanya'nın başındaki adam papaz asıllı... Onlar hristiyan oldukları için, “Siz bize gelmeyin!” diyorlar. Biz de siyaseten uygun görmüşüz, aralarına girelim filân diye uğraşıyoruz. İşte yapmıyorlar; tedbirini alacaksınız!..

Allah-u Teâlâ Hazretleri basiret ihsân etsin... İnsanın şahsiyeti olunca, iman olunca, basireti olunca, takvâsı olunca Allah yardım eder.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Kur'an'a sarılmak lâzım, İslâm'a sarılmak lâzım, Allah'ın yolunda yürümek lâzım!.. Çünkü bir gün herkes onun huzuruna çıkacak, bu dünyada yaptıklarının hesabını verecek ve yanlış yolda yürüyenler çok korkunç bir pişmanlığa uğrayacaklar ama, faydası olmayan bir pişmanlık...

Allah hatalı hareket edenlere doğru zamanda, fayda verecek zamanda hatasından dönüp doğru yola gelmek için uyanıklık versin... Gözlerindeki perdeleri kaldırsın, kalplerindeki pası izâle etsin... Şeytanın, nefsin ve kâfirlerin hilelerine kanmamayı nasîb eylesin...

Müslümanlara da sabır versin, gayret versin, kuvvet versin... Nimetlerine şükür konusunda, kendisine zikir hususunda yardımcı olsun... Hâlis müslümanlar olarak yaşayıp, huzuruna

vazifesini yapmış, yüzü ak, alını açık müslümanlar olarak varmayı nasîb eylesin cümlemizi...

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri! Cumanız, fütûhâtınız ve feth- i mübîn-i İstanbul mübarek olsun... Allah nice fütûhat ve füyûzatlara cümlelerinizi eriştirsin, evlâtlarınızın her birini fâtihi eylesin...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

29. 05. 1998 - Sydney / AVUSTRALYA

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

